

ALLEMAAL AAN BOORD!

‘Daar komen ze aan, pap,’ fluister ik.

‘Oké, ben je er klaar voor?’ sist mijn vader terug.

Voordat ik iets kan zeggen loopt hij met een stralende glimlach naar een groepje mensen dat zoekend om zich heen kijkt. ‘Wélkom op de cruise van uw dromen, familie Den Uyl!’ Mijn vader, in een smetteloos wit uniform, neemt zijn kapiteinspet af en kijkt ieder familielid indringend aan. ‘De komende weken zult u getuige zijn van de eerste vaart van dit spiksplinternieuwe schip, de *H₂Ocean*.’ Hij klopt op zijn borst. ‘Ik ben uw kapitein.’

De familie kijkt hem aan met een mengeling van ontzag en opwinding.

We staan in een hoekje van de vertrekhal, en ik friemel zenuwachtig aan mijn eigen uniform. De witte stof floddert om mijn lijf, en ik kan me niet voorstellen dat iemand gelooft dat ik hier echt werk. Toch stelt niemand er vragen over.

Mijn vader gaat enthousiast verder. ‘Hier bij *H₂Ocean* staan families op nummer één. En omdat we het zo fantasistisch vinden dat u ons schip bezoekt met maar liefst drie generaties, bieden wij u een upgrade aan. U krijgt het luxepakket. Helemaal gratis!’

De oma hapt naar adem en de vader en moeder grijpen elkaar stevig vast.

‘Wat eh... houdt dat luxepakket in?’ vraagt de vader beleefd.

Mijn vader grijnst. ‘U mag instappen op het vipdek. Daar wordt u met de taxi naartoe gebracht. Dat betekent dat u hier niet in de rij hoeft.’ Hij wijst naar de rij achter ons, die inmiddels behoorlijk lang is geworden. ‘Aan boord krijgt u de meest luxueuze suite, champagne op de kamer, gratis excursies en u wordt de hele reis extra in de watten gelegd. Hoe klinkt dat, mooie dame?’

Hij knipoogt naar de oma, die verlegen giechelt.

‘Mag ik dan uw tickets? We hebben namelijk wel wat haast om dit te kunnen regelen voor u. We kunnen maar één familie gratis dit vippakket aanbieden.’ Ietwat ongeduldig trommelt hij met zijn vingers op zijn wang. ‘Dan nodig ik u daarna uit om met mijn assistent mee naar buiten te lopen.’ Hij wijst naar mij en ik bloos. Nu pas lijken ze me op te merken. Ze weten niet hoe snel ze de tickets aan mijn vader moeten geven.

‘O, nog één ding.’ Mijn vader steekt zijn hand in de lucht. ‘U hebt toch wel de *H₂Ocean*-app geïnstalleerd op uw telefoon?’

‘App?’ vraagt de oma.

De vader fronsst zijn wenkbrauwen en een van de meisjes rolt met haar ogen, terwijl ze haar telefoon uit haar broekzak trekt.

‘Die hebt u wel nodig, hoor!’ Mijn vader zet zijn charmantste glimlach op. ‘Aan boord kunt u met uw telefoon uw suite openen, en de minibar. Maar het is ook het bewijs dat u een vipgast bent.’ Hij laat een stilte vallen. ‘Voor de extra service, snapt u?’

‘Ik zie hem niet in de appstore,’ zegt de dochter. Haar ogen zijn opvallend groen.

Mijn vader lacht. ‘Tuurlijk niet, mop. Je denkt toch niet dat we iedereen onze exclusieve app maar laten downloaden? Dat kan alleen via de speciale boekingsomgeving.’ Hij richt zich weer tot de oma. ‘Maar die mogelijkheid hebt u misschien niet gehad vanwege uw veel goedkopere reserve-

ring. Weet u wat? Geeft u allemaal uw telefoon, wel even ontgrendeld, maar aan mijn assistent Vinnie. Hij regelt het vlug. Krijgt u ze zo aan boord meteen terug, mét de app erop.'

Ik houd een zwarte doos omhoog. De oma doet haar zwarte handtas open, vist met bibberende handen haar telefoon – formaat koelkast – eruit en legt het ding in de doos. De rest aarzelt wat meer, maar mijn vader is onverbiddelijk. 'We hebben haast, mensen. U wilt dit buitenkansje toch niet laten glippen?'

Uiteindelijk heb ik alle telefoons in handen. De oma doet een stap naar voren. Ze kijkt me onderzoekend aan en knijpt zachtjes in mijn wang. 'Wat lijkt jij jong!' zegt ze. 'Hoe oud moet je eigenlijk zijn om hier te werken?'

Oei, wat moet ik nu zeggen? Ik heb geen idee wat de minimumleeftijd is om aan het werk te gaan. Zeventien? Achtien? Mijn mond gaat open en weer dicht. Mijn vader seint met zijn ogen. Antwoorden, nu!

'Ik... eh... ik loop stage, mevrouw,' stamel ik.

Mijn vader knikt de familie toe. 'Het is zijn eerste stage-dag,' zegt hij met een glimlach. 'Hij vindt het nog een beetje spannend.'

De oma houdt haar hoofd een beetje schuin. 'Geeft niks hoor, jochie, zo zijn we allemaal begonnen!'

Ik probeer te slikken, maar mijn keel is zo droog als wat.

'Gaat u gauw mee?' weet ik er nog net uit te persen, terwijl ik met mijn hand naar de uitgang zwaai. Dan houd ik de deur voor hen open. Op de achterparkeerplaats staat het taxibusje klaar. Een voor een stappen ze in: de vader en zijn tweelingbroer, de moeder, de oma en drie kinderen. 'Wat boffen we, hè?' zegt de moeder tegen een van haar dochters.

Ik sluit de deur van het busje, en loop nog even naar de chauffeur.

'Vipdek, toch?' vraagt de man met de blauwe pet door het open raam, terwijl hij me een dikke knipoog geeft.

‘Klopt,’ zeg ik. Dan draait hij zijn raampje weer dicht en het busje begint te rijden. Vrolijk zwaait de familie naar mij en mijn vader, in de deuropening van de vertrekhal.

‘Dat was een makkie,’ zegt mijn vader, terwijl hij grijnzend de tickets omhooghoudt. We lopen naar de toiletten. Daar grist mijn pa de kapiteinspet van zijn hoofd, trekt zijn jasje uit en propt het in mijn rugzak. Die heb ik eerder achter een prullenbak verstopt. Ook de doos met telefoons gaat in de tas. Ik vouw mijn kleren zo netjes mogelijk op voor ik ze wegstop. Vanochtend hebben we veel moeite gedaan om de uniformen te stelen – of zoals mijn vader altijd zegt:

blijvend te lenen – uit het personeelsmagazijn.

De kleding zal deze reis vast nog wel een keer van pas komen. Ik let er goed op dat mijn vader niet ziet wat ik nog meer in mijn rugzak heb. Als hij daarachter komt, heb ik een groot probleem!

In de andere hoek van de vertrekhal wachten mijn oma, mijn moeder, mijn zussen en oom Spike met zijn hond Bluf op ons.

‘Ah, daar zijn Rico en Vinnie! Is het gelukt?’ vraagt mijn oma vanuit haar rolstoel met krakende stem. Mijn vader knikt en ze klopt op zijn knie. ‘Mooi.’ Dan wijst ze naar buiten. Daar blinkt het gloednieuwe schip in de zon.

Het is gigantisch, ik heb nog nooit zoiets gezien. Er zijn wel twintig verdiepingen met balkonnetjes, en bovenop zie ik een wirwar van koepels en glijbanen. Mijn hart maakt een sprongetje.

‘Heb je al gehoord dat de Titanic wel zes keer in dit schip zou passen?’ Oma grijnst. ‘Ik vind het zó gezellig om hier

met jullie allemaal te zijn. Familie is de lijm van het leven. Laat de vakantie maar beginnen!’

‘Familie Den Uyl?’ vraagt de medewerker ons aan het begin van de loopplank, terwijl ze de tickets controleert. ‘Welkom op de H_2 Ocean. Wij gaan zorgen voor de cruise van uw leven!’

Ik denk aan de échte familie Den Uyl. Het zal niet lang meer duren voor ze beseffen dat er iets mis is. De taxichauffeur, met een dikke fooi in zijn zak, brengt ze helemaal niet naar het vipdek, maar naar het parkeerdek van de veerpont een paar honderd meter verderop. Die steekt heel langzaam de rivier over. Ze zullen denken dat ze op de echte boot gereden zijn, maar ze komen alleen aan de overkant van de rivier terecht. Zodra ze dat doorhebben, is de H_2 Ocean allang vertrokken. Met ons erop. De familie Bandini. De slimste oplichtersbende van het land.

STRIKT VERBODEN VOOR GASTEN

‘Harriët den Uyl.’ Mijn moeder steekt haar hand uit naar de man in het blauwe uniform.

Hij schudt haar hand en pakt haar koffer aan, die vervolgens door een andere collega op een goudkleurige kar wordt geladen.

Dan kijkt hij naar Bluf, de hond van mijn oom Spike. ‘Het spijt me, meneer, huisdieren zijn niet toegestaan op deze vakantie. Als u een stukje terug wilt lopen? In de vertrekhal zit een pension. Daar kunt u uw hond kosteloos achterlaten.’

Spike lacht zo vriendelijk dat zijn gouden tand zichtbaar is. ‘O, staat hij niet in uw papieren?’ vraagt hij verbaasd. ‘Dit is Bluf, mijn hulphond.’

Hij kiept de zonnebril van zijn voorhoofd naar beneden. Uit zijn zak haalt hij een uitschuifbare witte stok met rode strepen.

De jongen in het uniform schrikt. ‘Mijn excuses, meneer, ik wist niet dat u blind bent. Natuurlijk zijn hulphonden van harte welkom. Ik label zijn halsband en geef het door aan de gastvrouwen, zodat hij niets tekortkomt.’

Mijn moeder kijkt op haar ticket. ‘Volgens onze papieren zitten we in hut 9202, 9204, 9206 en 9208.’ Ze glimlacht. ‘Dat zijn vast heel mooie kamers!’

De jongen knippert met zijn ogen en knikt. ‘Het zijn heel mooie hutten, mevrouw. Met ruime balkons en geweldig uitzicht.’

Mijn moeder straalt. ‘O, wat ben ik daar blij mee! Het is

voor onze kinderen de allereerste keer op een cruiseschip. Ze kunnen al weken over niets anders praten.' Ze buigt zich naar de medewerker toe en fluistert in zijn oor. 'Het gaat helaas erg slecht met mijn schoonmoeder.' Met een hoofdknik wijst ze naar oma. Die staart triestig voor zich uit. Over haar benen heeft ze een ouderwetse deken geslagen, zodat de goudkleurige spaken van haar hippe rolstoel niet te zien zijn. Mijn moeder trekt een bezorgd gezicht. 'Misschien is het wel de laatste keer dat wij met zijn allen op vakantie gaan.'

De jongen knikt met grote ogen.

Mijn moeder heeft de gave om mensen te betoveren. Om ze zo om haar vinger te winden dat ze precies doen wat zij wil.

De jongen bladert wat door zijn papieren. Zou ze het echt weer voor elkaar krijgen?

‘Weet u wat, mevrouw Den Uyl,’ zegt hij uiteindelijk, ‘jullie krijgen van mij een upgrade!’

Mijn moeder vliegt hem om de nek en hij bloost.

Tien minuten later staan we op het Koraaldek, met de pasjes van onze kamers. Het blijken vier gigantische appartementen te zijn, met een bubbelbad op elk balkon, een gevulde koelkast en kingsize bedden. Ze zijn met elkaar verbonden via grote tussendeuren, die we lekker openschuiven maar die ook op slot kunnen. Cleo en ik rennen van de eerste kamer, waar wij samen met Angel gaan slapen, via de kamer van mijn ouders en die van oom Spike naar de kamer van oma. Die zit op de rand van haar bed en glimlacht naar ons. ‘Gezellig hè, boefjes? We varen een prachtige route, in ruim een week gaan we via Luego naar Helia en dan weer terug.’

Ik knik. Helia, die naam heb ik eerder gehoord. Ligt dat niet naast Ulvenië? Dat land met die verschrikkelijke president? Dat was laatst nog op het journaal.

Cleo gaat naast oma op bed zitten. ‘Ik kan bijna niet geloven dat deze truc ook weer is gelukt, oma. Alsof de Zwarte Koning het bedacht heeft!’

De Zwarte Koning. Meesteroplichter en hoofd van een gigantische misdaadorganisatie, en Cleo’s grote held.

‘Ach, doe niet zo gek,’ zegt oma. ‘Bij de Zwarte Koning vergeleken zijn wij maar een paar onschuldige sukkeltjes.’

En gelukkig maar, denk ik. Jezelf zonder te betalen naar binnen kletsen op een schip mag natuurlijk niet, en mijn familie doet wel meer wat niet mag. Maar wij plegen geen écht lelijke misdaden. Niet zoals de Zwarte Koning.

‘Wisten jullie trouwens dat oude mensen heel veel scheetjes laten in hun slaap?’ vraagt oma. Cleo en ik kijken elkaar aan met opgetrokken neuzen.

‘Blijf ’s nachts dus maar uit de buurt van mijn kamer,’ zegt ze schouderophalend. ‘Ik houd mijn tussendeur gesloten. Voor de zekerheid.’

‘Daar hoeft u niet bang voor te zijn, oma!’ zeg ik. Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om per ongeluk in oudemensenpoepjeslucht terecht te komen. We hollen terug naar onze eigen suite, waar we onze koffers beginnen uit te pakken. Met mijn rug naar de familie pak ik het voorwerp dat ik van mijn ouders absoluut niet mee mocht nemen op reis. Ik heb het in een handdoek gewikkeld en schuif het – als niemand mijn kant op kijkt – vlug onder mijn kussen.

Dan voel ik een lichte trilling onder mijn voeten. Het schip begint zachtjes te brommen.

‘De motoren zijn gestart,’ zegt Cleo. Zij weet dat soort dingen.

‘Daar gaan wel!’ Ik schuif de glazen deur open en stap het balkon op. In de lucht, vlak voor ons balkon, ruziën twee meeuwen luidruchtig om een korstje brood. In de verte vaart een veerboot. Dé veerboot. Dan buig ik voorover, over de glazen rand, zo ver als ik durf. Mijn tenen

tintelen. De kade lijkt wel een kilometer onder ons te liggen. Dit schip is hoger dan een flatgebouw! Piepkleine mannetjes sjouwen met grote touwen. Verderop staat een met ballonnen versierde tribune vol journalisten en fotografen die verslag doen van de eerste reis van de *H₂Ocean*. Heel langzaam ontstaat er een spleet tussen de kade en het schip. De mannetjes op de kade lopen naar achteren. De spleet wordt breder en breder, tot er een heel stuk water te zien is. Dan bromt het schip harder, en er ontstaan rimpeltjes in het water. Een van de mannen op de kade steekt zijn hand op. TOEEEEET! De scheepstoeter is zo hard dat mijn oren ervan tuiten. Ik zie hoe de huizen, de mensen en de rest van de stad langzaam naar rechts beginnen te bewegen. Nee, zij bewegen niet, het schip beweegt.

We varen!

Cleo en ik springen van het ene bed naar het andere. Onze ouders staan in de kamer naast ons, met een glas champagne in hun hand. Ze proosten, kijken naar ons, maar zeggen niet dat we van het bed af moeten. Alleen onze grote zus Angel, die druk probeert haar bed te verschuiven, zodat het zo ver mogelijk bij de onze vandaan staat, staart naar ons en rolt met haar ogen.

Ik probeer mijn lach in te houden, ik heb allang gezien dat het bed is vastgenageld aan de vloer. Door het ronde raam achter Angel zie ik hoe de haven in de verte verdwijnt. 'Zullen we het schip checken?' vraag ik.

Cleo staat al bij de deur. 'Ik dacht al, waar blijf je?'

Ik steek nog even mijn hoofd om de deur bij mijn ouders. 'Wij gaan een rondje lopen. We zien jullie rond etenstijd!'

Wij zijn niet de enigen met dat plan. Op het dek is het druk. Iedereen loopt dezelfde kant op. Ze gaan vast naar het Dolfijnendek. Daar schijn je het mooiste uitzicht te hebben. En dus lopen wij de andere kant op. Dat uitzicht geloven we wel, we willen avonturen beleven!

Het is druk en we botsen zo tegen twee andere kinderen aan. 'Kijk uit waar je loopt, joh,' zegt het meisje onvriendelijk. De jongen balt meteen zijn vuist, en houdt hem voor mijn gezicht, alsof hij me een klap wil geven. Ik heb echt geen zin in gedoe, dus ik negeer hen en loop door.

We lopen tegen de stroom in, en in een flits zie ik een bekend gezicht. 'Zag je die man in het rood, die ons net voorbijliep?' fluister ik. 'Dat was Dominique, de zanger van de band Mexx.' Ik weet dat Cleo groot fan is. Ze draait zich meteen om. 'En dat zeg je nu pas? Kom, we gaan een handtekening vragen!'

'Nee, we laten hem met rust,' zeg ik. 'Die man heeft ook vakantie. We komen hem later vast nog wel tegen.' Ik trek mijn zus mee in de glazen lift. Die voert ons razendsnel tien verdiepingen omlaag, naar de centrale hal. We stappen

uit en mijn mond valt open. Alles is zó mooi. De tapijten zijn fluffy, de deurhendels lijken wel van goud, en overall glitteren kroonluchters. Er hangt een geur die me bekend voorkomt. Waar rook ik dit eerder? Dan weet ik het: in de woonwinkel. Het schip ruikt naar nieuw.

Vlak naast de lift staat een informatiescherm. Ik loop eropaf, maar Cleo's aandacht wordt door iets anders getrokken. Ze wenkt me met haar hoofd. 'Wij hebben toch helemaal geen informatiebord nodig?' zegt ze. 'We gaan op expeditie!'

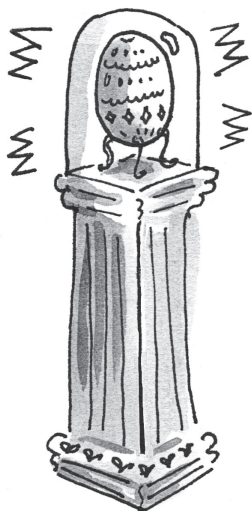
Toch kan ik het niet laten om even bij het scherm te gaan kijken. 'Kijk!' roep ik uit. 'Hier vlakbij is het theater, het casino, en daarachter de gamehal.' O yeah! Ik ben de allerbeste in het muntenschuifspel!

'Broer, we zijn hier de hele week. Je kunt nog wel tien keer naar die gamehal,' zegt ze beslist. Dan wijst ze naar een deur helemaal aan de voorkant van de hal, waarop met grote letters staat: ALLEEN PERSONEEL – STRIKT VERBODEN VOOR GASTEN.

Ik kijk naar de verboden deur. Waarom zouden gasten daar niet mogen komen? Dat woordje STRIKT betekent vast dat er iets geheims gebeurt. Of iets gevaarlijks. Ik grijns en haak mijn arm door die van mijn zus. 'Je hebt gelijk. Kom, we gaan effe kijken!'

We lopen er zo onopvallend mogelijk naartoe. Hoe kunnen we ongezien naar binnen glippen? Er zijn bijna geen gasten in de centrale hal, maar verderop staan wel verschillende personeelsleden. In een mensenmassa kun je veel makkelijker verdwijnen. De medewerkers lijken gelukkig allemaal bezig met andere zaken. De deur zit op slot, helaas. Zo te zien heb je een pasje nodig om binnen te komen.

Vlakbij de verboden deur staat een tafel, met een grote bos bloemen erop. Ernaast staat een zuil met daarop – onder een glazen stolp – een beschilderd ei op pootjes. 'Dat is een Kyoko-ei!' fluistert Cleo. 'Die zijn goud waard!'

Ik haal mijn schouders op. Kyoko-eieren vind ik spuuglelijk.

‘Oma is er gek op,’ gaat ze verder. ‘Dus die neem ik even mee voor haar verzameling. Zorg jij voor afleiding?’ Ze duwt me opzij, waardoor ik over mijn eigen voeten struikel en zo de pilaar omver gooi. Het glas breekt en het kostbare ei rolt een meter of twee bij ons vandaan. Ik kan niks beters bedenken, en dus zet ik de gevolgen van mijn val maar extra aan. Ik gooi mezelf op de grond en roep ‘Aaaah!’ terwijl ik vanuit mijn ooghoek zie hoe Cleo het ei in haar zak laat glijden.

Dan, uit het niets, staat er opeens een dame in een groen uniform naast me. WELKOM staat er op haar naambordje. Zonder erbij na te denken lees ik het hardop voor. ‘Welkom.’

Ze glimlacht flauwtjes en knikt beleefd, waardoor haar zwarte paardenstaart heen en weer zwaait. ‘Ik heet niet Welkom maar Judith, en ik ben gastvrouw. Wat zijn jullie hier aan het doen?’

‘Ge-gewoon eh... een beetje de boot verkennen,’ hakkel ik.

‘Schip,’ verbetert Judith me droogjes. Ze rolt met haar zwaar opgemaakte ogen. ‘Het is geen roeibootje, maar een drijvende stad.’

‘Sorry dat ik uw dingetjes heb omgestoten,’ zeg ik, terwijl ik naar het gebroken glas op de grond kijk. Zou ze merken dat het ei is verdwenen? Het is ook haar eerste werkdag, dus misschien is het haar nog niet opgevallen dat er eerst een duur ei op deze pilaar stond. ‘Ik deed het niet expres.’

‘Háár moeten we afleiden,’ fluistert Cleo, die inmiddels naast me staat, in mijn oor. ‘Doen we *Het Gebroken Been*, de *Moeder Kwijt*, *Achtervolgd door een Enge Man* of heb je een ander idee?’

In mijn hoofd ga ik door onze trucjes. Er schiet me er

maar eentje te binnen. De allereenvoudigste, die ook nog eens mooi aansluit op mijn val van daarnet. Ik grijp naar mijn hoofd. 'Au!' zeg ik luid, terwijl ik een beetje vooroverbuig en mijn vuisten tegen mijn slapen druk. Cleo kijkt me bezorgd aan en bukt zich naar me toe. Haar gezicht staat teleurgesteld. 'Natuurlijk, *Paracetamolletje* weer. De simpelste afleidingstruc die er is,' fluistert ze venijnig. 'Doe vooral geen moeite, hè?'

'Gaat het?' Judith legt haar hand op mijn schouder. Van dichtbij lijken haar wimpers op spinnenpoten. 'Heb je pijn?'

Ik knijp mijn ogen dicht en vertrek mijn gezicht. 'Ja, ik heb net mijn hoofd gestoten toen ik viel. Hebt u een pijnstiller voor me?'

De gastvrouw kijkt me bezorgd aan. Ik verwacht dat ze nu elk moment even wegloopt om een paracetamolletje te pakken. Dan kunnen wij de verboden deur binnenglippen. Maar ze blijft staan en pakt haar portofoon.

'Wat gaat u doen?' vraagt Cleo.

'Ik bel een collega voor jullie,' antwoordt Judith.

Cleo's handen gaan in haar zij. Ik weet wat ons te wachten staat en zet me schrap. Mijn zus begint razendsnel te praten. 'Lieve mevrouw. Mijn familie heeft bewust voor deze cruise gekozen vanwege de veiligheid en de klantvriendelijkheid. Op de website staat letterlijk: *Op dit cruiseschip zijn we bereid om een stapje verder te gaan. Ons personeel staat dag en nacht tot uw beschikking om aan al uw wensen te voldoen.*' Ze haalt adem. 'Aan al uw wensen. Hoorde u dat? Dus ook aan de wens van mijn broer om aan zijn – door déze boot veroorzaakte – koppijn een einde te maken.' Ze zet haar alervriendelijkste gezicht op. 'Dus wilt u dan nu alstublieft een pijnstiller halen voor mijn broer?'

Meestal zijn de mensen volledig overbluft door Cleo's woordenstroom, waarna ze precies doen wat ze vraagt. Maar deze vrouw lijkt niet onder de indruk. Ze schudt haar hoofd. 'Ik kan je broer helaas niet zomaar medicijnen ge-

ven. Ik bel de medische dienst voor jullie. Die zijn er binnen een paar...'

Oei, dat is niet de bedoeling. Vlug zeg ik: 'Nee, bedankt hoor, de pijn trekt al weg.'

De vrouw schudt haar hoofd. 'Niets ervan, blijf jij maar even op de grond zitten.' Ze haalt haar portofoon tevoorschijn en mompelt iets als: 'Medische dienst naar de lobby.'

Cleo kijkt me strak aan. Doe iets, lijken haar ogen te zeggen.

'We moeten een incidentenformulier invullen,' zegt Judith, terwijl ze een stuk papier en een klembord tevoorschijn haalt. 'Waar heb je precies je hoofd gestoten, was het hier net aan de pilaar? Of aan de vloer? Er lag toch niets op de grond, waar je over struikelde? Geen losliggend vloerkleed, geen rommel?'

Ren weg, lijken de lippen van mijn zus te mimen. Ik spring op, haal mijn schouders nog op als verontschuldiging naar Judith, en dan zet ik af. Het glas knerpt onder mijn schoenen en ik ren zo snel als ik kan bij haar weg. 'Het gaat alweer,' roep ik vlug. Toch hoor ik Judiths voetstappen vlak achter me. Waar moeten we heen? In de ogen van Cleo schittert iets ondeugends. De geheime deur natuurlijk!

'Kijk daar, mevrouw!' roept ze plotseling keihard. Ze wijst naar de andere kant van de hal. 'Daar vliegt een dode vogel!'

In de fractie van een seconde dat de vrouw, net als al haar andere collega's in de hal, in een reflex naar de andere kant van de ruimte kijken, schiet Cleo's hand naar de pas van Judith. Dan hollen we de laatste meters zo hard we kunnen, en glippen met Judiths pas de deur binnen.

Ik schud mijn hoofd. 'Over oudbakken trucs gesproken!'

'Het werkte toch?' hijgt Cleo. 'En die dode vogel kan dit ei ook niet meer uitbroeden!' Ze houdt haar trofee triomfantelijk omhoog.

Dat is waar. Nu wegwezen hier, want het zal niet lang duren voor ze achter ons aan komen!